

7. antologie českého hororu

Vana mrtvé

Kaplička

Rozkročení

Pozvánka

Pompadúrka

Cesta za světlem

Ledová vášeň

Tatínek pro Erika

Pomsta nenarozeného

Varování z říše mrtvých

Duše v krvi

Psaní ze záhrobí

Auto vrah

Zavraždění psychiatra

m

ISBN 978-80-87622-36-0

7. antologie

českého hororu

povídky

„Občas si říkám, že jsme se snad všichni zbláznili
a že příčetnými se staneme teprve tehdy,
až se probudíme ve svěracích kazajkách.“

Abraham „Bram“ Stoker
(8. 11. 1847, Dublin – 20. 4. 1912, Londýn)

8. antologie ve znamení drabble

Kdo neviděl, neuvěří! Do 7. antologie českého hororu se rozhodlo zapojit nejvíc autorů v historii projektu Hledáme 100 českých Kingů, a to plných 82! Před branami skončili i mnozí literární matadoři. Jen si projděte jména těch, kteří vysokou kvalitativní laťku překonali. Kolik poutavých děl jsme ale museli odložit k ledu, až nám mnohdy srdce praskala. Proto jsme dali hlavy dohromady, proto začínám předmluvu jinak oproti předchozím knihám...

Abychom umožnili „dostat“ se do knihy co nejvíc literátům, rozhodli jsme se, že **8. antologie českého hororu** bude složena pouze z **drabble** povídek. Takže házíme rukavici všem zdatným autorům, pošlete nám, respektive na můj **mail** (viz konec) drabble povídky o rozsahu do **333 slov**, včetně názvu mikrodíla i jména autora, do **17. 02. 2017**. Chceme dál hledat jedinečné talenty!

A teď už trubte slavnostní pochod. Potlesk si rozhodně zaslouží tito autoři 7. antologie českého hororu: **Monika Klusová** (Vana mrtvé), **Jiřina Moravcová** (Kaplíčka), **Honza Vojtíšek** (Rozkročení), **Karel Matonoha** (Pozvánka), **Ludmila Svozilová** (Pompádúrka), **Roman Bílek** (Cesta za světlem), **Petr Boček** a **Miloslav Zubík** (Ledová vášeň), **David Nedoma** (Tatínek pro Erika), **Ivana Fuksová** (Pomsta nenarozeného), **Luboš Štěrba** (Varování z říše mrtvých), **Ivan Mareš** (Duše v krvi), **Alena Bartošová** (Psaní ze záhroblí), **John Cube** (Auto vrah), **Tereza Kodetová** (Zavraždění psychiatra).

Co myslíte, vylovili jsme už úplně český hororový rybníček, nebo tam ještě nějaká strašidelná sumci zbyli?! Na základě dosavadních zkušeností bych soudil, že na českém hororovém literárním nebi nás může čekat ještě nejedno překvapení! Spoléháme na Vás. Jako na autory, tak i na čtenáře. Proto neváhejte, pište, nebo čtěte, nejlépe oboje najednou.

Milan Kalina, editor, 05/2016, e-mail: kalina08@atlas.cz

Český King náleží 67 autorům

Projekt Hledáme 100 českých Kingů pokračuje! Doposud se titulem Český King může pyšnit 67 autorů. Přinášíme abecední seznam, který obsahuje jména autorů (tučně jsou označeni tvůrci 7. antologie...). Za jmény následují názvy povídek, v závorce čísla antologií:

Asterová Eva – Pavouk mrtvých (6)

Bárová Lucie – Fotograf Smrti (5)

Barták Daniel – Kdo další? (6), Dvojité agent (5), Já, Ty (4),

Dovolená snů (2)

Bartošová Alena – Psaní ze záhroby (7)

Bauerová Ida – Poslední slovo (2)

Bílek Roman – Cesta za světlem (7)

Boček Petr a **Zubík Miloslav** – Ledová vášeň (7), Kamoufláž (6),
Sobotní obřady (5), Klecový chov (4), Duše stromů (3),
Terapie (2), Tvář za zdí (1)

Borovská Věra – Ztracené dny Strážce rovnováhy (4)

Bouda Pavel – Dvojník (6)

Brejchová Dominika – Pád rodu běloocasých (2)

Burger Libuše – Zahrada (3)

Cepáková Dana – Hřbitovní děti (4)

Cube John – Auto vrah (7)

Černý Michal – Čí jsou tady ty dary? (1)

Dvořák Otomar – Volání odjinud (1)

Epstein Michal – Vládcé myšlenek (5)

Erhartová Petra – Výtah stínů (4)

Fikar Václav ml. – Noc v oku (2)

Formanová Jana – Víím, kdy přijde Smrt (6)

Fryčová Jana – Rybník smrti (3)

Fuksová Ivana – Pomsta nenarozeného (7)

Hanušová Ingrid – Taková levná zábava (2)

Havelková Martina – Botičky (2)

Hlaváček Zdeněk – To nejlepší kafe po ránu (1)

Chyba Radomír – Damaženská ocel (1)

Chytilová Hana – Jeskyně přání (5)

Jeník Petr – Smrt ve třech obrazech (1)

Kalina Milan – Obraz pomsty (1)

Karkovský Radek – Punitio (6)

Klusová Monika – Vana mrtvé (7)

Kodetová Tereza – Zavraždění psychiatra (7)

Ladko Milan – Modré stromy (1)
 Lipšanský Jan – Dům na předměstí (3), Stávala v úvoze hospoda (2)
 Lišková Jana – Psací stroj (4)
 Lukačovičová Petra – Nejkrásnější dárek (5)
Mareš Ivan – Duše v krvi (7)
 Maršálek Pavel – Brýle času (3)
 Mašek Josef – Mrtvý autobus (3)
 Matějovský Bohumil – Kámen (6)
Matonoha Karel – Pozvánka (7)
 Matoušek Michal – Dvojník (6)
 Mikule Stanislav – Koňouří (5)
Moravcová Jiřina – Kaplička (7)
 Mrnka Petr – Dvojník (6)
Nedoma David – Tatínek pro Erika (7), PŘÍCHOD ZLA (5),
 Měsíční lidé (2), Nebojte se, nemůže nám to ublížit (1)
 Pešák Ondřej – Slimáčí láska (4)
 Pešaut Jiří – Ostrov snů (3)
 Polanka Ladislav – Vana (5), Tajemství starého lesa (4),
 Cesta po rozbité silnici (3), Klíč (2)
 Procházka Vladimír – Kamarád (1)
 Pucholtová Věra – Prokletá schránka (3)
 Richter Aleš – Šepot (2)
 Slováková Petra – Živnutí (4), Spáči (3), Světlo ve tmě (2)
 Sokol Vladimír – Mrtvák (2)
 Skuřok Martin – Nestihl jsem to (6)
Svozilová Ludmila – Pompadúrka (7), Zásadní problém (6)
 Šedý Jiří – Otec smrt (2)
 Špaček Silvestr – Kafkárna (2)
 Štarková Petra – Acheron (2)
 Štefko Martin – Křik (6), Třetí oko (5), Holčička (4), Výzkum (3),
 Stopař (2)
Štěrba Luboš – Varování z říše mrtvých (7), Justiční omyl (6),
 Infernum (5), Obraz (4), Pán Božího jména (3),
 Domov seniorů (2), Kouzelná skříňka (1)
 Šváb Miroslav – Sestry (6)
 Vavřina Zdeněk – Dvojník (6)
 Vičar Zbyněk – Temná rána (4)
 Vnouček Jan – On(a) (2)
Vojtíšek Honza – Rozkročení (7), Mezi svými (6), Autobusák (5),
 Supersmrt (4)
 Zárubová Aneta – Smích podzemních psů (3)

Ladislav Kocka, nakladatel, 05/2016

První povídka **Monika Klusová**

Vana mrtvé

Jana stála v koupelně a dívala se do zrcadla. „Jsi bohatá,“ řekla svému obrazu. Hodnota vily zděděná po babičce překračovala desítky milionů korun.

Zaslechla hlas milovaného Davida, jak v pokojích popohání stěhováky. Nikdy nepochopila, proč si David z mnoha přitažlivých žen vybral právě ji. Při pohledu na sebe se zastyděla: tukové polštáře obepínaly široké boky. Jen dlouhé černé vlasy ji zkrášlovaly! David zdůrazňoval, že si ho podmanila laskavým srdcem. Jak ráda mu věřila!

Zamyšleně hleděla do hladiny zrcadla. Jana babičku často navštěvovala, do její koupelny však vstupovat nesměla. Stařenka se párkrát podřekla, zrcadlo prý dokáže být nebezpečné. Pokaždé říkala: „Zrcadlo se předchází.“ Jana tomu nerozuměla.

Dýchla na sklo a jemně jej otřela. Lekla se! Ve skle uviděla ve vaně dívku. Ale jakou?! Seděla ve vodě po prsa, vyvalovala mrtvé oči a pohybovala rty. Jana se otočila. Vana byla prázdná! Co je to za čáry?! Znovu se ponořila do zrcadla. Dívka opět leží ve vaně! Natahuje k ní ruce, jako by jí chtěla cosi podat.

Jana skočila k vaně. Zela prázdnotou! Dotkla se dna, ucítila vodu. To je nemožné, měsíce se tady nikdo nekoupal! Nejspíš kape kohoutek, uklidňuje se. V odtokovém otvoru zahlédla zvláštní věc. Zvědavosti neodolala. Překvapil ji medailon prožraný rzí. Na rubu byl nápis: Janě věnuje... zbytek se nedal rozluštit. To jsou nesmysly! Ozdobu vložila do skříňky, na poličce přitom narazila na otevřenou břitvu. K čemu ji babička potřebovala?

Do koupelny vstoupil David. „Co je s tebou?“ usmál se. „Jsi bledá.“ Pohládl ji. „Do nového domu patří hezký dárek.“ Z kapsy vytáhl krabičku s medailonem.

Jana obrátila cennost a četla: Janě věnuje David.

„Pojď se vykoupat.“ David pronesl tu větu klidně, ale do Jany vjela jako nůž. Zjevila se jí dívka z vany, odezírala ze rtů, co říká: Utopí tě! Já jsem ty.

Bezděky sáhla do skříňky a vytáhla břitvu. Rozmáchla se a trefila Davida do krku. Ostří protalo tepny, David zachrop-těl, tryská z něj krev.

Jana mu nechce pomoci. Pochopila tajemství ukryté ve větě: Zrcadlo se předchází.

Monika Klusová

Studuji gymnázium v Olomouci a nedávno mi bylo osmnáct roků. Protože mám bílou pleť a vážnou tvář, spolužáci mně často říkají, že bych měla hrát v upírské sáze Stmívání. Možná mají pravdu, připadám se oproti nim jiná. Ale že bych měla nadpřirozené schopnosti, to tedy fakt ne. Přesto jsem v sobě objevila sklony k psaní hororů. Zatím jsou to jenom drobné střípky, ale třeba se jednou, později zadaří. Jsem šťastná jako blecha, že jsem se dostala do české antologie hororů. Až mě z toho (úspěchu) samotné přepadá strach... V knihovničce mám doma všech šest svazků antologií, a když jednotlivé povídky pročítám, žasnu nad schopností jednotlivých autorů. Dlouho jsem se na fotku dívky ve vaně dívala, ve skrytu duše jsem doufala, že podobné výzvy na drabble podle snímku se nechopí moc zájemců, takže bych mohla mít šanci. A vyplatilo se! Přesto všem, i Osudu, děkuji.

Druhá povídka Jiřina Moravcová

Kaplička

„Za hodinku jedeme,“ zavolal na Hanu otec, když ho mījela. Maminka vynášela z domu kufry, v očích jí kmitl smutek.

Pokynula jim na souhlas a už sbíhala kopec ke kapličce. Dnes ji přitahovala nezvyklou silou. Však se sem s babičkou nachodily. Dokud...

Kaplička stála pod kopcem, kde silnice ostře zatáčela. Mnoho řidičů přírodní vrtoch podcenilo a vzápětí prožilo smrtelnou nehodu. Počet křížů se jmény se už dávno nedal spočítat. A vloni tady neznámý řidič srazil babičku. Hana si výročí jejího skonu musí připomenout, vždyť odjíždějí na dovolenou.

Z malých oken kapličky jakoby na ní mrklo světlo. Překvapilo ji to, stavbu nikdo nenavštěvoval. Váhavě zmáčkla kliku, skřípot jí projel do kostí. Ucítila pach svíček.

Uprostřed místnosti stála rakev, obklopovaly ji hořící svíce. Tady se mrtví nikdy nevystavovali! Hana cítí, že musí odejít. Z rakve zaslechla šepot. Roztřásla se. Má se tam podívat?

Drobnými krůčky se přiblížila k odkryté rakvi. Nahlédla, a vyděsila se! Uvnitř rakve byla vana plná vody. Šálí ji smysly?! Kdepak.

Něco se děje! Hladina vody se zvlnila, objevily se ruce, potom dívka s mrtvolnými očima. Hana chtěla utéct, zalilo ji ale olovo.

Neživá po ní natahuje ruce. Pohybuje rty. Haně náhle připadá známá, možná ji kdysi viděla.

Po chvíli zaslechla, co mrtvá říká. „Podej mi ruce, můžu vás zachránit.“

Ne, nikdy, brrr! Slabost jí podlomila kolena, potom rozkmitala nohy.

Při běhu domů se čas prodlužoval, jako by utíkala celé hodiny.

Před domem zůstala překvapeně stát. Byl opuštěný, i auto zmizelo. Copak rodiče odjeli bez ní?!

Zazvonila na sousedku. Objevila se žena v černém.

„Nevíte, kde jsou naši?“ zeptala se.

Žena koktá. „Copak to nevíte? Před chvílí soused s manželkou i dcerou zahynuli při autonehodě.“

To není možné. Vždyť já jsem tady! brání se Hana.

„Panebože,“ vzdychla si žena. „Mám vlčí mlhu, nikdo tady není, už si povídám sama se sebou...“

Haně z kapsy vyklouzla staříčká fotografie. Proletělo v ní poznání. Babička zamlada. Ano, to byla ta dívka ve vaně! Kdybych se nebála, mohli jsme se zachránit...

Jiřina Moravcová

Je mi osmnáct a studuji střední integrovanou školu v Plzni. Měla bych se stát číšnicí. Profese se mi moc nelíbí, i když mám ráda lidi, ale zase ne natolik, abych je dokázala obskakovat celý den. Neumím si představit, že někdy budu roznášet pivo opilým chlápčům, kteří mi budou sahat na zadek. A to jsou dokonce i hospody, kde se obsluhuje nahoře bez.

Nezlobte se, ale kde to jsme – kam se ztratila ženská důstojnost. Omlouvám se, to jsem trochu odbočila. Jak se tak pohybuji mezi lidmi, poslouchám je, neskutečně mě fascinuje, jak je většina z nich zahleděna sama do sebe. Sbírám charaktery, příběhy, a slepuji z nich povídky. Proto mi nedělalo žádné potíže, zahledět se na fotku dívky ve vaně a napsat drabble dílko. Když mě editor a nakladatel vybrali, tak to asi bude dobré. Napište mi, jak se to líbilo vám.

Rozkročení

Víte, ta tvář mi byla povědomá. Vaše jméno mi budete muset připomínat i desetkrát, nebudu schopna si ho zapamatovat, ale uvidím-li jednou vaši tvář, poznám vás v davu i po letech. Když mě přijdete za deset let navštívit do ústavu, nebudu si pamatovat vaše jméno a možná ani to, kdo jste a za jakým účelem jsme se seznámili, ale budu vědět, že jsme se už někdy viděli. Toho kluka jsem už někdy viděla. Tu jeho tvář, byť teď byla samý šrám, měla přeražený nos, natržený a nestvůrně naběhlý ret a pravé oko takřka zmizelo utopené v temně modrých nateklých víčkách.

Přivezli ho k nám na JIPku rovnou ze sálu. V plné rychlosti ho srazilo auto na bruslích. Šly řeči, že prý před něj vjel schválně. Ale tady se toho občas namluví. Však víte... To místo, ty situace svádí mysl i ústa k nepatřičným a netrpělivým činnostem. Helma se mu prý rozletěla na dva kusy. Co si vybavuji, měl zlomenou ruku, z kloubu vyražené koleno a vážně pochroumanou páteř, nějaké luxační zlomeniny a rozdrčený obratel. Ostatně, určitě si vyžádáte zprávu, nebudu to prodlužovat nesrozumitelnými termíny. Na sále ze sebe dostali maximum, teď však zbývalo jen čekat, až se probere, zda to pomohlo.

Bylo mu tak dvacet, měl krátké hnědé vlasy, sčesané na stranu, krátký výstupek kotlet, dnes tak překvapivý a několikadenní strniště. Byl hubený, nebyl div, že si s ním karosérie a kostra auta tak pohrály. I když i to auto prý dostalo pěkně zabrat. Uprostřed hrudníku, těsně nad důlkem, mezi prsy se mu tetelila houštinka nazrzlých chlupů. Vypadala jako trs odhodlané trávy uprostřed pouště. Bylo to zvláštní, protože

když ho přivezli, měl vyholené podpaží i rozkrok. Možná proto, že mi připadal hezký, se mi ta jeho tvář neustále vracela. Už jsem ho někde viděla. Určitě.

Když jsme ho přijali a ubytovali, napojili na všechny přístroje a přesvědčili se, že je vše, jak má být, vytratila jsem se na chvíli na příjem a prohrabala se starými papíry. Mohla jsem si na to vsadit. Byl u nás už před jedenácti měsíci. Jen chvilku, než se dostal z nejhoršího, pak ho převezli na psychiatrii. Našli ho tehdy nadopovaného nějakým kaktusem, nebo čím, meskalin tomu myslím říkali, s igelitovým pytlíkem na hlavě, kolem krku ovázaným lepicí páskou. Samozřejmě i tehdy šly řeči, prý nějaký šílený masturbátor, který se předávkoval a přehnal to. Jiní byli přesvědčeni, že to byla demonstrační sebevražda a moc dobře věděl, co dělá, protože si sám zavolal sanitku. Měl to přesně vyměřené, aby přijeli tak akorát. Ale co se s ním dělo pak, to už nevím. Když od nás lidé odejdou, ztrácíme s nimi kontakt, v jistém ohledu naštěstí, a na jejich místo okamžitě přicházejí další.

I proto mě zaujal. Málokdo se k nám vrací a ještě v tak krátkém intervalu.

Karel se probral po třech dnech. Měla jsem tehdy noční, každou noc jsem u něj trávila nějakou chvilku. Česala ho, držela za ruku a hleděla do jeho měnící se tváře. Otoky i podlitiny pomalu ustupovaly a odhalovaly čím dál více pih a malých jizviček. Asi vám to připadá směšné, ale v téhle práci si musíte najít občas chvilku na klid a relaxaci. Trochu vypnout a naladit se na něco úplně jiného. A tohle pomáhá. Brala jsem jeho ruku do dlaní, občas ji hladila prstem. Měl hrozně jemné ruce, prsty ani silné ani hubené, tak akorát, příjemné na dotek. A dokonale ostříhané nehty. Pro to mám slabost. I když měl nehet na pravém malíčku celý stržený, asi jak ho auto odhodilo na asfalt.

Byl u nás pár dní, a když se bezprostřední nebezpečí